küsimise pääle, mille pärast kaugelt maalt olete siia tulnud, wastuse annan, pean teile üht lugu jutustama, mis pärast teist tuntud sündmust sündis.

„Terwel maal, ligidal ja kaugel, on tuttaw ja teada, et meie suur kuningas naesterahwa iiluduseşt suurt lugu peab ja kõige ilusamad naesterahwad terwest riigist kuninganna ja printsessîde õueneitsideks on kogunud. Kui mitte kuninga suurt õiguse armastust niisama laialt ei tuntaks, nagu meie õueneitside suurt iluduşt, siis käiks meie riiki wististi kolepalju wõõraid ja ei saaks meil muud tehagi, kui imestajaid wastu wõtta. Seda ei ole palju aega tagasi, kui kaugelt maalt üks ilus, mehine prints meie juurde ilmus. Kuningas laskis teda oma ette tulla, wõttis teda armulikult wastu ja küsis ta reisi otstarbe järele.

Sääl wastas prints, meie kuningliku õuekonna neiude iluduse kiitus olla tema juurde tunginud, ja nüüd olla ta tulnud, et üht nende seast omale abikaasaks walida.

Seda julget wastust kuuldes paisus meie kuninga otsaesisel wihasoon üles, ta sai trooni pääl rahutuks ja meie kartsime kõik, et ta mõne rutulise ja koleda otsuse annab. Ta surus aga määratu suure tahtmisejõuuga oma wiha maha, ja end printsi poole pöördes sõnas ta: „Sinu palwe on kuulda wõetud. Homme lõunaajal saad üle meie kõigeilusama neiuga paari laulatatud!“

Siis käskis ta meid: „Walmistage kõik homseks pulma wastu siin palees walmis! Juhatage auustatud prints ta tubadesse ja andke talle kõik, mis ta ial soowib. Ka igasugu käsitöölised saatke ta juurde, et ta enesele wõib walmistada lasta, mis pulmadeks tarwitab!“

„Aga majesteet,“ hüüdis prints, „enne kui need ettewalmistused algawad, tahaksin ometi . . .“

„Mitte sõna eram!“ müristas kuningas, „minu käsud on antud, muud ei ole enam tarwis! Sina palusid, mina täitsin — sest on küll! Ela hästi, mu prints; jällenägemiseni homme lõuna-ajal!“

Kuningas tõusis püsti ja lahkus, kuna meie printsi ta tubadesse saatsime ja talle kõik andsime, mida ta tarwitas. Tema aga oli wäga rahutu ja murelik.

„Ma ei saa sellest rutust aru,“ sõnas ta oma saatjate wastu; „millal wiidalse mind neiude ette, et nende keskelt kedagi omale wõiksin walida? Ma ei taha mitte ükshes nende nägu näha, maid tahaksin ka nende waimu proowida.“

„Meie käest ei saa ja midagi teada,“ oli wastus. „Mis meie kuningas hääks arwab, seda ta teeb, — muud meie ei tea!“

„Kuninga käsk näitab aga wäga iseäraline olewat,“ tähendas prints; „minu arwamisega ei käi see kudagi kokku!“

Sel silmapilgul läheres printsile saatja, keda ta seni ei olnud tähelegi pannud. See oli laiade õladega, röömsa näoga mees, kes paremas käes suurt mööka hoidis, mille tera seliti kandja käewarre pääl seisis. Ta kandis seda koledat sõjariista nii õrnasti, nagu oleks see mõni magaw laps olnud, siis kummardas ta sügawasti.

„Kes sina oled?“ küsis prints ja astus sammu tagasi, niipea kui mööka nägi.

„Mina“, wastas ligineja naeratades, „olen wiiwitajate aitaja. Kui meie kuningas oma soowisid mõnele oma alamale ehk ka wõõrale teatab, kes nendega waheşt mitte rahul olla ei taha, siis pandakse mind tema seltsiliseks.

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1898, lk. 24